

ဝို : ဝို : ဝါ ဝေ

ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

လျှို့ဝှက်သောအချစ်ရောင်

design : bo bo htoon

အခန်း (၁)

ဘယ်သောအခါကိုပဲ...

လေ့လာကြည့်ကြည့်ပါဗျာ...

ယောက်ျားနဲ့မိန်းမပါမှာ...

ယောက်ျားကပိုပြီး...

အားသာမြင့်မြက်တယ်ဆိုတာ

အသိသာကြီးပါ...

ဒါပေမဲ့...

ဒီမိန်းမ (ကျွန်တော့်ဇနီး)

ကကျတော့...

နေရာတကာ ဆရာမကြီးလုပ်ပြီး

သူကပဲ ရှေ့ကနေချင်တယ်...။

ရှေ့သွားနောက်လိုက်မဟုတ်ဘဲ...

နောက်သွားရှေ့လိုက်ဖြစ်နိုင်မလား...။

သူဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး...

အမြဲတမ်း ကျွန်တော့်ရှေ့ကရပ်ချင်တယ်ဗျာ...

ဒါ ဖြစ်သင့်ရဲ့လား...

ကျွန်တော်ကလည်း...

ကိုယ့်မိန်းမဆိုရင်...

ကိုယ်က ထိုင်ဆိုထိုင် ထဆိုထ...

ကိုယ့်အမိန့်နာခံမှကြိုက်တယ်ဗျာ...။

အဲဒါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက်

အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုပဲ။

နေတောက်ပ

*

ပြောရဦးမယ်ရှင့်

“အသွင်တူမှ အိမ်သူဖြစ်”

ဆိုတဲ့စကားဟာလေ...

ကျွန်မအတွက်တော့

ရာနှုန်းပြည့်အောင် မှားယွင်းနေတယ်။

သူနဲ့ကျွန်မဟာ လုံးဝအသွင်မတူဘူး။

အမြဲတမ်း...

အရှေ့နဲ့အနောက် တောင်နဲ့မြောက်လို့
အရာအားလုံး ဆန့်ကျင်ခြားနားနေတယ်။

ကျွန်မက မြန်မာမုန့်ဟင်းခါးကြိုက်တယ်။

သူက ပြင်သစ်နိုင်ငံလုပ်

ဝိုင်ကိုမှ စွဲမက်တယ်။

ကျွန်မက ချိတ်ထဘီကို သဘောကျနှစ်သက်တယ်။

သူက ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ကွာတားပင်နဲ့ ပဲဝတ်တယ်။

ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ...

အချိန်ဇယားတွေနဲ့ ဘောင်ခက်တာမကြိုက်ဘူး။

သူက သူ့ကိုယ်သူတိကျပြတ်သားတဲ့

အချိန်ဇယားရေးဆွဲပြီးမှ...

ဘဝရဲ့ ရက်စွဲတွေကို ဖြတ်သန်းချင်တဲ့သူ...

သူနဲ့ကျွန်မက...

ဘယ်နေရာလေးမှာမှ...

စိတ်သဘောထားချင်း တူညီတိုက်ဆိုင်မှု

မရှိတာအမှန်ပါ...။

ကဲ... အဲဒီတော့...

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး...

အကြင်လင်မယားအဖြစ်

ဘယ်အချိန်ထိ အတူနေထိုင်သွားမယ်လို့

ထင်ပါသလဲရှင်။

ခင်နီလှိုင်းပြာ

*

အခန်း (၂)

“နဒီ”

နားနားကပ်ပြီး တိုးဖွဖွခေါ်၏

ခင်နဒီလှိုင်ပြာက ဖက်လုံးကိုဖက်ပြီး ဟိုဖက်စောင်းလှည့်ကာ အိပ်လိုက်၏။

မျက်လုံးမဖွင့်...။ ဖွင့်လည်းမဖွင့်ချင်သေး။

ခုနလေးတင် နာရီအလန်းမြည်လို့ လက်ဆန့်တန်းပြီး ပိတ်ပစ်ပြီးပြီး...။

ဒါကိုလည်း အလိုက်မသိသော ကိုတောက်က ဆက်ပြီး နှိုးဖို့ကြိုးစားတုန်းပါ။

နဒီသည် အိပ်ချင်စိတ်လေးပျောက်သွားမှာ စိုးလှပါသည်။

ဒီလိုနံနက်စောစော အိပ်လို့ကောင်းတုန်း အတင်းအကျပ်နှိုးတာလောက် စိတ်တိုတာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။

နဒီက ငယ်စဉ်ကတည်းက အအိပ်မက်သည်။

သူမက ညပဲစာကျက်တာ။ မနက်စောစော စာမဖတ်တတ်။

ကျောင်းချိန်အမီ ကပ်ပြီး အမေက နှိုးကာ နံနက်စာကို ဖြစ်သလို ပါးစပ်ထဲအမြန်ပစ်ထည့်၊ အဖြူအစိမ်းကို သွက်သွက်ကြီးလဲလှယ်ကာ

ကျောင်းကို ဒုန်းစိုင်းအပြေးမှာ ကျောင်းတတ်ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးလို့ အတန်းထဲမှာ လူစုံနေပါပြီ။

နဒီက နေ့စဉ် ကျောင်းတက်နောက်အကျဆုံး။

ပထမဆုံးအချိန်က အတန်းပိုင်ဆရာမရဲ့ ဖစ်ဆစ်အချိန်။ဆရာမက မျက်မှန်ကိုကျော်ပြီး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပေမယ့် ခင်နဒီကို မဆူပါ။

ခင်နဒီဟာ ကျောင်းတက်နည်းနည်း နောက်ကျတာကလွဲလျှင် အတန်းထဲမှာ စာတော်စာရင်းဝင်၊ အဆင့်ငါးအတွင်းမှာ အမြဲရှိသည်။

ပြီးတော့ သူမက ကျောင်းရဲ့ဂုဏ်ဆောင် ပန်းချီပြိုင်ပွဲတွေမှာ အမြဲဆု ချိတ်တဲ့ ကျောင်းသူလေးပါ။

မူလတန်းကစပြီး ပန်းချီအနုပညာမှာ ပါရမီပါလာသူဟုဆိုနိုင်သည်။

နဒီက ပန်းချီကိုချစ်သည်။ ပန်းချီဆွဲနေရရင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ အရာအားလုံး မေ့နေတတ်သည်။

ဒါသည်ပင် နောင်အခါ သူမဟာ ပန်းချီဆရာမလေးဖြစ်လာဖို့ အကြောင်းတရားဟု ဆိုရမည်။

ယခုဆိုလျှင် ခင်နဒီလှိုင်းပြာဆိုသော သူမအမည်ဟာ ပန်းချီလောက မှာ ထင်ရှားစပြုနေပါပြီ။

“နဒီ...ထတော့လေကွာ၊ ငါးနာရီရှိပြီ”

သူမပါးပြင်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့်တို့ထိကာ ကိုတောက်က ထပ်ပြော သည်။

“ဟင်း... ဟင့်အင်း”

နံနက်စောစော မျက်လုံးဖွင့်တာနှင့် သူ့ကို အခြေအတင်တင်းတင်း

မာမာ ပြောရဆိုရမည်ဆိုလျှင်လည်း မကောင်းပါဘူးလေဟု စိတ်ကို လျှော့ရင်း နဒီက သိပ်စိတ်မရှည်လှသောအသံရှည်”ဟင်း” ဟု ညည်းညူရင်း အိပ်ချင်သေးကြောင်း သူ့ကိုသိစေချင်သည်။

သို့သော် သူကလည်း နေတောက်ပပဲ။ လွယ်လွယ် စိတ်ပျက် လက်လျှော့မည့်သူမဟုတ်။

“လမ်းမှာလူတွေအများကြီး၊ ဒီအချိန် ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ်ပတ်ပြီး လောက်ပြီ၊ ထပါကွာ... အပျင်းမထူပါနဲ့”

ချမ်းချမ်းစီးစီး သူမို့အလကားနေ နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ချင် သည်။

ဒါလည်း ရောဂါတစ်ခုပဲဟု နဒီ စိတ်ပျက်စိတ်ကန်သည်။

လမ်းမလျှောက်လည်းပဲ ကျန်းမာပြီး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေတဲ့သူတွေ အများကြီး။ လမ်းကို နေ့စဉ်ပုံမှန် လျှောက်နေပြီး ဆာလာလိုက် စား လိုက်နှင့် ဆာလာအိတ်ကြီးပုံပေါက်နေတဲ့သူတွေလည်း မနည်းမနော ပါ။

ခင်နဒီလှိုင်းပြာသည် ပိန်ညောင်ညောင်မိန်းကလေးမဟုတ်သလို ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဆီစုပြီး ဝဖြိုးနေသူလည်း မဟုတ်။

အရပ်ငါးပေလေးလက်မမှာ ကိုယ်အလေးချိန်က တစ်ရာ့တစ်ဆယ် ပုံမှန်၊ ကဲ ဘာလိုသေးလဲ။

လိုတယ်ပဲထားဦး... နဒီ ဒုက္ခခံပြီး အိပ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အပင်ပန်းခံပြီး ရအောင်လူးလဲထဖို့ နည်းနည်းမှစိတ်မကူးပါ။

အိပ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်ဖို့က သူမအတွက် ပိုလို အပ်သည်။

ဒါမှသာ ခေါင်းကြည်မှာ၊ ခေါင်းမမူးမှာ၊ ငေါင်စိစိမဖြစ်မှာ၊ အလုပ်ထဲ
စိတ်ပါမှာ။

အိပ်ရေးပျက်နေလျှင် ဘာမှကိုစိတ်မပါ။

လောကကြီးက ကြည့်လေရာ အကျည်းတန်နေမှာ သေချာသည်။
အလှအပတွေ ရှိသမျှကို ခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်။

လူတစ်ဦးသည် တစ်ရက်မှာ ရှစ်နာရီခန့် အိပ်စက်ဖို့လိုအပ်ကြောင်း
ကျန်းမာရေး မဂ္ဂဇင်းစာစောင်တွေမှာ ခဏခဏပါနေကျကို ဒီကို
တောက်က မဖတ်မိဘူးလား။

ဖတ်မိလည်း ခေါင်းထဲထည့်မှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူစဉ်းစားတာက
သူ့ရဲ့အချိန်ဇယားအကြောင်းပဲ။

“နဒီ”

“အိပ်ချင်တယ်ကွာ...လာမနိုးနဲ့”

ပြောရင်းက အိပ်ချင်စိတ်ပျောက်ပါပြီ။

အိပ်ချင်တဲ့ပိုးလေးဆိုတာက ထပျံပြေးသွားပြီဟေ့ဆိုရင် ပြန်ဖမ်းဖို့
ခက်လှသည်။

ဒီအကြောင်းကို သူနားမလည်။

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထူလိုက်ရင်း စကားပြောလိုက်ရင် အိပ်ချင်ပိုးလေး
က လှစ်ခနဲ ပြေးသွားတတ်တာမျိုး။

နဒီက ပိုးလေးကို အတင်းပြန်ဖမ်းသည်။ ဒါပေမဲ့ မမိ။ မျက်စိကို
တင်းတင်းမှိတ်ထားပေမယ့် အာရုံတွေက မူးဝေလေးလံမနေတော့ဘဲ
ကြည်လင်ရှင်းလင်းလာသည်။

သွားပြီပေါ့...။ ဒီမနက်တော့ ခေါင်းကိုက်ပြီပေါ့။

ဒေါသတွေက နှလုံးသားပတ်လည်မှာ ဝန်းရံလှည့်ပတ်နေသည်။

ကြည့်... မိုးမလင်းခင် စိတ်တိုရပြီ။

တော်တော်ပဲ မသိနားမလည်ရက်စက်သူ။

သူ ညတုန်းက အိပ်ရာဝင်သွားချိန်မှာ နဒီက ပန်းချီရေးဆွဲလက်စရှိ တုန်းပါ။

နဒီအိပ်တော့ ညတစ်နာရီခွဲရှိပြီ။ ကိုတောက်ကို ကြည့်တော့ တ ရှူးရှူးအိပ်ပျော်နေပြီလေ။

ညက တစ်နာရီခွဲ နှစ်နာရီအိပ်တဲ့သူက မနက်ငါးနာရီပုံမှန်ထနိုင်မှာ တဲ့လား။

သုံးနာရီအိပ်စက်ရုံနှင့် ဦးနှောက်က ချာပျင်ပြည့်မှာလား။ နဒီ ဦးခေါင်းက ရှစ်နာရီပြည့်အောင်အိပ်မှ ချာပျင် ပြည့်သွားသလိုထင်ရတဲ့ ဥစ္စာ။

ကိုတောက်ပမှာ ကိုယ်ချင်းစာခြင်း မရှိပါလား။

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဆို ပျင်းစရာကြီး၊ နဒီ အိပ်နေခဲ့မလို့လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ... နီးနေပြီပဲ၊ မျက်နှာသစ် လိုက်နော်လိမ္မာတယ်”

“မလိမ္မာဘူး... အိပ်ရေးမဝရင် ရှင့်ကိုရန်တွေ့မှာပဲ”

“ဟာကွာ”

မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ရန်စွာချင်သည့် မိန်းမကို နေတောက်ပက ပြုံးကြည့်ရင်း နဖူးလေးကို ဖွဖွနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“မျက်စိတွေစပ်နေတယ်ကွာ... မျက်တောင်ချင်းကပ်ပြီးမျက်လုံးဖွင့်

လို့မရသေးဘူး...နာရီဝက်နေမှ ထမယ်လေနော်”

သူကချော့သဖြင့် နဒီက ခပ်နေ့နေ့လေး အခွင့်အရေးတောင်းလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီ... ကိုယ်အဆင့်သင့်လုပ်မယ်၊ နာရီဝက်ပြည့်တာနဲ့ လာနှိုးပြီမှတ်၊ ဒီတစ်ခါမနီးရင် ရေချိုးခန်းထဲ ချီပြီး ပစ်ချလိုက်မယ်၊ ဒါပဲ”

သူ့ဟာသူ ပြောချင်ရာပြော၊ နဒီက မွေ့ရာအိစက်စက်ပေါ် စောင်ခြုံပြီး ပြန်ကွေးလိုက်ပါသည်။

အား... အရ သာရှိပါဘိနော်...၊ မိုးလင်းစအိပ်ရတာလောက် ကောင်းတာမရှိ။ သူ လူမိုက်မို့လို့သာ လမ်းလျှောက်ထွက်မှာ။

နဒီ ဒီလောက်မမိုက်နိုင်။

“စားတိကောင်း မှန်းချိုးဆ” တဲ့။

အချိုးအဆလေးတစ်ခုနှင့် စားရတဲ့အစာ၊ ထပ်မစားရဘူးဆိုလျှင် အင်မတန် နှုတ်မြိန်စားကောင်းသတဲ့။

“အိပ်တိကောင်း မိုးသောက်စ” တဲ့။

မနက်လင်းခါနီးလောက် အိပ်လို့ကောင်းတာရှိဦးမလား။

“ထိုင်တိကောင်း လှေကားဝ” တဲ့။

ဒါကြောင့် အိမ်အဝင်မှာ ထိုင်ချလိုက်ရင် တောင်တော်နှင့် ပြန်မထနိုင်ဘဲ အင်မတန် ထိုင်လို့အရသာ တွေ့တာ။

ဒီကဗျာအတိုင်းပဲ နဒီ နေထိုင်သည်။

ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက် နားမထောင်နိုင်ပါ။

အိမ်ကအမေတောင် နဒီကို အစောကြီးကတည်းက လက်လျှော့ထားတာ။

ယောက်ျားကတော့ လက်ထပ်တာပင် တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူးဆိုတော့ သူမအကြောင်း သိပ်မသိသေး။

ငယ်စဉ်ကဆို သူမက...

“အဖေ... အမေပြောသလို မီးတွေဘာတွေ လောင်ရင်ရောဆိုတာလေ၊ တကယ်လို့ နဒီတို့အိမ်နားမှာ မီးရေးထင်းရေးစိုးရိမ်ရပြီဆိုရင် အဲဒီအချိန် နဒီ အိပ်ပျော်နေရင် လာကိုမနှိုးနဲ့၊ မီးလွတ်ဘေးကင်းရာလေးကို ကုန်းပိုးပြီးသာ ခေါ်သွား၊ စိတ်မဆိုးဘူး၊ နှိုးတော့မနိုးနဲ့၊ နဒီနိုးမှ ဘယ်လိုမီးလောင်တာလဲဆိုတာ ပြန်ရှင်းပြလေနော်၊ အိပ်ရေးတော့ အပျက်မခံချင်ဘူးနော်၊ ကြိုတင်မှာထားတာ၊ သိလား”

“ဟောဗျာ... ငါ့သမီး အိပ်မက်ပုံကတော့”

အဖေက သူမရဲ့အပြောကို တဟားဟားရယ်မောပါသည်။ သူမအကြောင်းသိတော့ မိဘနှစ်ပါးစလုံးက အလိုလိုက်ခဲ့ပါသည်။

စာမေးပွဲဖြေစရာရှိရင်တောင် အချိန်နီးကပ်မှသာ အိပ်ရာနှိုးပေးကြသည်။

အခုတော့ ယောက်ျားရမှ လာပြီးဝဋ်လည်နေပါပြီ။

စည်းစနစ်တကျ စောစောအိပ်ထ ပြုကျင့်တဲ့သူကြီးလေ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ ဘယ်တော့မှ အိပ်ရေးပျက် မခံ။

သူ့စနစ်ဇယားအတိုင်း ဆယ်နာရီဆို အိပ်ရာဝင်ပြီ။

နဒီက ပန်းချီခန်းထဲရောက်နေလျှင်လည်း သူမကြိုက်။ ကိုယ်လုပ်ချင်

ရာ လုပ်ဖို့ အလွန်ခက်သည်။

အမြဲတမ်း သူ့အမိန့်၊ သူ့ဇယားနှင့်နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မိ၏။

အခုကြည့်လေ... အိပ်ရေးပင်ဝအောင်မအိပ်ရ။

နဒီလှိုင်းပြာက အိပ်ပျော်ဖို့ ပြန်ကြိုးစားသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် မျက်လုံးမှိတ် ငြိမ်သက်နေမိလျှင် အိပ်ချင်စိတ်လေး ပြန်ဝင်လာသည်။

မှေးခနဲ ပြန်အိပ်သွားပါသည်။

နေတောက်ပက သန့်စင်ခန်းဝင်ပြီးနောက် မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်ဆေးသည်။ ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံဆီ လျှောက်လာပြီး ဂျလ်နှင့်ဆံပင်ကို ပွတ်သည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကို ခပ်ထောင်ထောင်ဖြစ်အောင် ပုံသွင်းပြီး ဖြီးလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းကနေ လေကလေးလည်း ချွန်သည်။

အသံဗလံတွေ မြည်အောင်လည်း လှုပ်ရှားသည်။

သို့ပေမဲ့ မွေ့ရာပေါ် လှမ်းကြည့်တော့ မချောလေးနဒီက အိပ်ကောင်းဆဲပါ။ ဘာအသံတွေပဲကြားကြား နားပိတ်အိပ်မည့်ပုံရှိသည်။

ဪ... လောကကြီးထဲ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေး။ အံ့လည်း အံ့ပါရဲ့ကွာ။

မနက်လင်းရင် ယောက်ျားထက် အရင်အိပ်ရာနိုးတယ်ဆိုတာ ရှိကိုမရှိသေး။

ပြောလိုက်ရင်တော့ နေတောက်ပပဲအလွန်။

နဒီက မိန်းကလေးပေမယ့် ညကြီးသန်းခေါင် တစ်ယောက်တည်း

ပန်းချီရေးဆွဲနေတတ်သည်။ ကြောက်လည်း မကြောက်။

ညကရော ပန်းချီခန်းထဲ ရောက်နေသေးလား။

နေတောက်ပက ပင်ပန်းသဖြင့် သူမနှင့် စကားပြောရင်းက ဘယ်လို ကဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားလဲမသိပါ။

နေတောက်ပ တစ်ချက်တစ်ချက် ဇနီးသည်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အဝတ်စားလဲလှယ်သည်။

ဘောလုံးသမားတွေဝတ်တဲ့ အပြာတောက်တောက် တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီတိုမျိုး။

ခြေအိတ်စွပ်ပြီး ဝေါလ်ကင်းရှူးမစီးခင် သူမကိုနှိုးဖို့ သွားကြည့် သည်။

ဟောဗျာ... နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပြီ။ နှိုးရမည့်နေတောက် ပင် စိတ်တိုသွားမိသည်။

ကက်ဆက်ကို သူမနားယူလျက် အကျယ်ကြီး ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

ရောသမမွေတီးလုံးက ဆောင့်ခုန်ထွက်လာ၏။

“ဟား...ဟား”

နဒီ ဗြုန်းခနဲ လန့်နိုးသွားတာကို သူမရယ်၏။

နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်လျက် နဒီက မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ဇွတ်ပေတေ၍ ပြန်အိပ်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ နေတောက် သူမကို ပွေ့ထူလိုက်၏။

“အား... ကျွတ်... မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး”

“နာရီကြည့်ဦး... နာရီဝက်ကျော်နေပြီ”

နဒီက ညဝတ်ဂါဝန်လေးကိုမကာ ကက်ဆက်ကို ဆောင့်ခနဲ သွား
ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သီချင်းသံနဲ့ နှိုးလိုက်တာ”

“ဘာသီချင်းသံလဲ... ဒီလောက်အကျယ်ကြီး ရှင့်ကို အဲဒါတွေမုန်း
တာပေါ့...ဟွန်း”

ဝီယဝါစာလေးနှင့် မုန်းစကားဆိုသည်။

ပြီးတော့ ဘေစင်မှာ နဒီက မျက်နှာသွားသစ်သည်။

လှုပ်ရှားနေပုံက စိတ်ပါလက်ပါ တက်တက်ကြွကြွမရှိသဖြင့် နေ
တောက်က...

“နဒီ...မင်း အချိန်မဆွဲနဲ့၊ ကိုယ် ဒီမှာပြီးနေပြီ အဆင်သင့်ပဲ၊ ပန်းချီ
ပြခန်းသွားတော့မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအလှပြင်တာငါးမိနစ်မကြာဘူး၊
အခုမှကြာရင်တော့ ကိုယ့်ကို အရွံ့တိုက်တာပဲ”

“မကြာပါဘူး ဦးနေတောက်ရဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အိပ်ပုပ်မ”

“ဘာဖြစ်လဲ... အိပ်တော့၊ သူ့ကျသိုးနေပြီး”

“ညက နဒီ ဘာလုပ်နေလဲ၊ ပန်းချီဆွဲနေတာလား”

“အင်းပေါ့”

“ညဉ့်နက်မခံပါနဲ့ဆိုတာ ပြောလို့မရဘူးပေါ့”

“အို... စိတ်ပါတဲ့အချိန် ဆွဲရမှာပဲ၊ နေ့တွေညတွေမသိဘူး၊ အိပ်ငိုက်

ရင်လည်း အိပ်မှာပဲ၊ ရှင်ကိုက လူကန့်လန့်၊ လူ့စွစာကြီးပါနော်”

“ကိုယ်ပြောတာ နည်းလမ်းကျတာပဲ၊ ကျမ်းမာရေးအတွက်လည်း ကောင်းတယ်၊ စောစောအိပ်မှသာ စောစောထနိုင်မှာပေါ့၊ မင်းက”

“ကဲ တော်ပါပြီ”

မျက်နှာသစ်ပြီးပေမယ့် နဒီလှိုင်းပြာက ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်ကာ လျက် ဝါးခနဲသမ်းဝေပြသည်။

“အိပ်ချင်မပြေသေးရင် ရေပါချိုး”

“ဟင့်အင်း... မချိုးပါဘူး၊ ဒီအချိန် နဒီ ရေချိုးကျင့်မရှိတာ ခုထိမသိ သေးဘူးလား”

“လူဆိုတာ အကျင့်လုပ်ရင်ရတာပဲ၊ ကောင်းတဲ့အလေ့ကျင့်တွေရှိ အောင် ကြိုးစားရတာကွ”

“ကော်ဖီသောက်ချင်လာပြီ”

“ရော့...ရော့ ထရက်စုမြန်မြန်လဲ၊ လမ်းလျှောက်ပြီးမှဘရိတ်ဖတ်စံ စားမယ်လေကွာ နော်၊ ကိုယ် ခေါင်းဖြီးပေးမယ်”

သူက အသင့်ထုတ်ထားသည့် အားကစားဝတ်စုံ လိမ္မော်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် တီရှပ်ကို လှမ်းပေးပါသည်။

သူလည်း လယ်သာပိုက်ဆံအိတ်ပြာလေး ခါးကြားညှပ်ရင်း ဝေါလ် ကင်းရှူးသွားစီးသည်။ နဒီကိုလည်း နှုတ်က ခပ်လောလောနှင့် လိုအပ် တာကူညီသည်။

ဆံပင်ကို ပိုနီတေးချည်ကာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး လစ်ဂလော့လေး အ မြ န် တ င် ပြီး တာ နှင့် အိမ်တံခါးသွေ့ပိတ်၍ နဒီတို့နှစ်ဦးသား

လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်တံခါးတွေစစ်တာ၊ မီးတွေစစ်တာ သူလုပ်ထားပြီးပြီ။

နဒီသည် လမ်းပေါ်သာရောက်လာရာ မျက်စိတွေကဖန်တွတ်တွတ် စပ်တတ်တတ်နှင့် အိပ်ချင်နေတုန်းပါ။

“ချမ်းလို့လား... နဒီ”

“အင်း”

“သွက်သွက်လေးလျှောက်”

သူကတော့ လက်ကို အားပါးတရလွဲကာ လေကို တဝကြီးရှူရှိုက် နေသည်။

နဒီကတော့ ဒီဇင်ဘာနံနက်ခင်းမှာ လက်ကလေးပိုက်လို့ ခပ် ကုပ်ကုပ်လေး မလျှောက်ချင်သလို လျှောက်ချင်သလို ခြေလှမ်းတွေနှင့် ပါ။

ဘေးကနေ ကိုတောက်က တိုက်တွန်းလွန်းလို့သာ အတူတူမီအောင် လျှောက်နေရတာ။

နဒီဘာသာဆိုရင်တော့ ဒီလိုစောစောစီးစီး ကတ္တရာလမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်နေဖို့ဆိုတာမလွယ်။

အိမ်မက်လို့ကောင်းတုန်း ရှိနေမှာ။

ဘေးဘီမှာတော့ အားကျစရာ။ နဒီတို့လို လမ်းလျှောက်သူတွေသာ မက စက်ဘီးစီးသူ၊ အပြေးလေ့ကျင့်သူတွေပါ မနည်းလှ။

ကန်တော်ကြီး ပတ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတာ ကရပိတ် နန်းတော်ဖက် လျှောက်ဖို့ ရည်ရွယ်သည်။

မနက်ပိုင်းဆို ကရဝိတ်ဥယျာဉ်ထဲမှာ လူစည်ကားလှ၏။ ထွက်လာမှ
ပဲ နဒီသိသည်။ မြင်ကွင်းကို ယုံတောင်မယုံ။

စိတ်ထဲလည်း လန်းဆန်းလာသည်။

သို့သော် နဒီက အလေ့အကျင့်သိပ်မရှိတော့ ခပ်ဝေးဝေးလေး
လျှောက်မိတာနှင့် လူက မောပန်းလာသည်။

ခြေလမ်းကို အရှိန်လျှော့ကာ ရှပ်တိုက်သလို အားလျော့လျော့
လျှောက်နေသော သူမကို ရှေ့သို့ရောက်နေပြီဖြစ်သည့်ကိုတောက်က
သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ရပ်စောင့်သည်

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မောပြီ ကိုတောက်ရဲ့”

“သူများတွေလည်းကြည့်ဦး၊ အဘွားကြီးတွေကအစ မင်းကိုကျော်
တက်သွားတာချည်းပဲ”

“အို... သူတို့က အကျင့်ရှိလို့နေမှာပေါ့”

ပြန်ပြောလိုက်သံလေးက အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် မောဟိုက်
နေသည်။

“ဒါကြောင့် မှန်မှန်လာလျှောက်လို့ ပြောတာ”

သူကကျတော့ အေးအေးလူလူ အသက်ရှူပင် မြန်မနေ။ ချွေးလည်း
မထွက်။

နဒီနဖူးမှာ ချွေးတွေပြည့်စိုနေပြီ။

သူ့ခြေလှမ်းကိုလည်း နဒီ မီအောင်မလိုက်နိုင်တော့ပါ။

တချို့ တိုးရစ်စုံတွဲတွေများ အားကျစရာ။

မိန်းမကလည်း ယောက်ျားနှင့်အပြိုင် ခြေလှမ်းကျဲကျဲလိုက်ပါ နိုင်သည်။

ဒီက နဒီကတော့ လှုပ်စိစိနှင့်။

မျက်နှာလေးကလည်း ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“ဖြေးဖြေးလျှောက်”

“ဟိုးရှေးကကျောက်တုံးပေါ် ခဏသွားထိုင်မယ်”

သူက နဒီထံသို့ တဘက်သား လက်ကိုင်ပဝါအဖြူတစ်ထည် လှမ်း ပေးရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လေးနဲ့ နားချင်နေပြီလား၊ နည်းနည်းထပ်လျှောက်ဦး၊ လာ...ဟိုရှေ့ကျမှထိုင်တာပေါ့”

သူက နဒီလက်ဖျားလေးကို ဆွဲခေါ်သည်။

နဒီ သူ့လက်မောင်းကို မှီတွဲခိုပစ်လိုက်သည်။

အိပ်ရေးမဝခဲ့လို့ ပိုပင်ပန်းတာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ခါတိုင်း ဒီထက်ဝေးဝေး လျှောက်နိုင်သည်။ ဒီမနက်တော့ တကယ် ခြေညောင်းသွားပြီ။

မိုးလည်း စင်စင်လင်းတာကြာပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ၊ မုန့်ဆိုင် တွေမှာလည်း လူတွေ အပြည့်အကျပ်ပါလား။

ကိုယ့်ထက် ဝီရိယကောင်းသူတွေချည်းပဲထင်သည်။

“ဆိုင်တွေပဲကြည့်နေပါလား၊ ဗိုက်ဆာပြီလား”

သူက နဒီ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ဖမ်းပြီးမေးသည်။ နဒီက မြန်

မြန်ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဗိုက်လည်းဆာပြီ၊ နန်းကြီးသုပ်စားချင်တယ်”

စားချင်တဲ့မုန့်ပါ တစ်ခါတည်းဖြေသော ချစ်ဇနီးကို နေတောက်က ပြုံးချင်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကလေးလိုပါပဲ။ ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းမသိ။

“အိုကေ... ဒါဆိုလည်း ဘရိတ်ဖက်စ် စားကြတာပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ သူက ရှောရှောရှူရှူ လိုက်လျောသည်။ ကြည့်ရတာ ကိုတောက်လည်း ဗိုက်ဆာနေပြီ ထင်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူက တော်ရုံတန်ရုံဆို “ဆာတာ” ဟု မပြော။ နဒီကသာ “ဆာပြီ” ဟု အော်တတ်တာ။

လမ်းနံဘေးက ဆိုင်လှလှလေးထဲ နဒီ အရင်ပြေးဝင်လိုက်သည်။

စားပွဲနေရာကောင်းကောင်း ဦးရမယ်လေ။

ကောင်းလေးအုပ်စုရှေ့ကနေ နဒီက မျက်နှာစာစားပွဲကိုပြေးဦး၍ ထိုင်ခုံမှာ မြန်မြန်ထိုင်ချသည်။

ကိုတောက်ကတော့ ဣန္ဒြေမရလှသည့် နဒီလုပ်ရပ်နှင့် အပြုအမူကို သိပ်မကြိုက်သလို မျက်မှောင်ကုပ် နှင့်ကြည့်သည်။

“ကိုတောက်...လာ...ဒီမှာထိုင်”

နဒီက ကျောမှီပါသော ထိုင်ခုံကိုပါ ညွှန်ပြရသည်။

“ရပါတယ်ကွာ...ခဏလေးထိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“ခဏလေးလည်းပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရာပဲ ထိုင်ချင်တာ

ပေါ့”

လူများသဖြင့် နဒီက စားပွဲထိုးကို ရွတ်ခနဲ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကို
တောက်ခေါ်ပေးတာ မစောင့်ပါ။ နဒီမှ စိတ်မရှည်ပဲ။

“ဟဲ့... ဒီကိုအရင်လာစမ်းပါ”

စားပွဲကောင်လေးရဲ့ လက်မောင်းအင်္ကျီစကိုပါ ဆွဲရ၏။

ကောင်လေးက ဒီတော့မှ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အနားမှာရပ်သွားသည်။

“ဘာစားမလဲ အစ်မ”

နန်းကြီးဝမ်း၊ နက်စိတ်ဝမ်း၊ ကိုရော...ကိုဘာစားမလဲ”

နဒီက မြန်မြန်မှာပေးသည်။

ဒီမှာက သူထိုင်နေကျ ရက်စတော့ရင်ကြီးတွေမှာလို အိုက်တင်
တစ်ခွဲသားနှင့် လုပ်နေလို့မရ။ စားချင်တာ မြန်မြန်မှာမှ။ မနက်ပိုင်း လူ
ကကျသည်။ စားပွဲထိုးက ဆယ်ယောက်မပြည့်။ စားပွဲဝိုင်းတွေက အပြင်
ရောအတွင်းပါ ဝိုင်းနှစ်ဆယ်မကဘူးလေ။ ဘယ်နိုင်နင်းပါ့မလဲ။ ရှေ့က
ဝင်လာတဲ့သူက မမှာရသေးခင် နောက်မှဝင်လာတဲ့သူတွေ ကစားနေပြီ။

ထို့ကြောင့် နဒီက အချိန်ကုန်မခံနိုင်။ နောက်ကလူကိုလည်း အ
ကျောမပေးနိုင်။ ကိုတောက်ကတော့ ဒါကို မိန်းကလေးတန်မဲ့ ရှေ့ကို
ကျော်တက်ပြီး နေရာတကာ ဆရာကြီးပုံဖမ်းတယ်ဟု မြင်ချင်မြင်လိမ့်
မည်။

အမှန်က ထိုသို့မဟုတ်ပါ။

“ကလေးဘာစားချင်လဲ....အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလား”

“ဟင့်အင်း”

“ပုစ္ဆန်ဖက်ထုပ်လား”

ကောင်မလေးက ပဲခပ်များများနှင့် ခေါင်းသာယမ်းသည်။

ချစ်သူစုံတွဲ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကောင်လေးက ဒါစားမလားမေးလိုက်၊ ဟိုက ဟင့်အင်းလုပ်လိုက်၊ ခေါင်းယမ်းလိုက်နှင့်။ သူ အဲ့လို ဂျီးများနေတာနှင့်ပဲ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ စားစရာတွေကုန်သွားမှာ မြင်ယောင်ပါသေးသည်။

နဒီက သူတို့စုံတွဲကိုကြည့်ပြီး စိတ်မရှည်။

တောက်ပကတော့ ဆံပင်ကလေးကွယ်ကာ၊ ခေါင်းလေးယမ်းကာ ချစ်သူရည်းစားကောင်လေးရဲ့ အမိန့်ကို နာယူလွယ်ပုံရသော ချစ်စရာ မိန်းကလေးအားကြည့်ရင်း ကိုယ့်မိန်းမနှင့်တော့ တခြားစီပါလားဟု တွေးမိသည်။

“ပဲများလိုက်တာ လွန်ရော၊ အမြင်ကပ်စရာ”

“ရှုး...တိုးတိုး၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“အဲဒီနှစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အသည်းယားနေတာ”

အလုပ်များသောစားပွဲထိုးလေးသည် ထိုစုံတွဲ၏ စားပွဲနံဘေးမှာရပ်ရင်း ခေါင်းကုတ်စိတ်ညစ်နေပါပြီ။

သူတို့ မုန့်တွေမှာတုန်းမှာ နဒီပန်းကန်ထဲက နန်းကြီးသုပ်ပြောင်သွားပြီ။

ကော်ဖီနှင့် ကြက်သားပေါက်စီကို ဆက်စားရင်း ဟိုဖက်က မလှုပ်တလှုပ် စုံတွဲကို မကြည့်တော့ပါ။

နဒီတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲက ထွက်လာချိန်မှာ လမ်းဘေးဖြတ်သွား

သော ဂျစ်ကားတစ်စီးက...

“ဟေး...နဒီ”

တောက်ပ ကြည့်လိုက်တော့ အလှဆင်ထားသော ဂျစ်ကားအဝါ
ရောင်ပေါ် ကောင်ကလေးအုပ်စုငါးယောက်ခန့် တွေ့ရသည်။

မိန်းကလေးရယ်လို့ ဘယ်သူမှမပါ။

ဂျစ်ကားက သူတို့ကိုလွန်ပြီး ရှေ့ဆယ်ကိုက်လောက်မှာ တုံ့ခနဲရပ်
သွားသည်။

“ဟဲ့...အားမိန် ဘေးချရပ်၊ နောက်ကကားတွေ ဆဲလိမ့်မယ်”

ကောင်လေးလေးယောက် ခုန်ဆင်းလာသည်။

မောင်းတဲ့သူက သူ့ကားကို လမ်းနံဘေးသို့ ကပ်နိုင်သမျှကပ်ပြီးရပ်
လိုက်သည်။

“နဒီ... နေမင်းကြီးကိုမော့ကြည့်စမ်း၊ ဒီအချိန် နေထွက်တာ နင်မြင်
ဖူးလို့လား”

“ဪ... နေကိုသွားကြည့်ရင်း မျက်စိစူးမှာပေါ့၊ နင်ပဲမော့ကြည့်
တော့”

နဒီမိတ်ဆွေ အပေါင်းသင်းတွေက ယောက်ျားလေးတွေပဲများသည်။
သူမ အဝတ်အစားဝတ်ရင်သာ မြန်မာဆန်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကတော့
မိန်းမမဆန်ချေ။

သူမရဲ့ ပန်းချီကျောင်းဆင်း သူငယ်ချင်းများကို တောက်ပတွေ့ဖူးပေ
မယ့် အကုန်လုံးကိုတော့ မမှတ်မိချေ။

နဒီက သူနှင့်တစ်ခါ မိတ်ဆက်ပေးပေမယ့် သူက ဇနီးရဲ့သူငယ်ချင်း

ကောင်လေးတွေကို စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကြည့်လို့မရ။

ထို့ကြောင့် ခပ်တန်းတန်းသာ ဖြစ်နေသည်။ စိုးကြီး၊ ကိုပေါက်၊ အားမိန်၊ သူရတို့ တစ်ဖွဲ့ကြီးနှင့် နဒီက ဂျစ်ကားအနီးမှာရပ်ပြီး အားပါးတရ စကားတွေ ဖောင်ဖောင်ကျဲနေသည်။

မတွေ့ရတာလည်း မဟုတ်။

သူတို့ဖွင့်ထားတဲ့ ရန်ကင်းထဲက (Art Gallry) အတ်ဂယ်လာရီလေးမှာ အမြဲလိုလို ဆုံတွေ့နေကြကို။

“ဘာလဲ...နင့်ယောက်ျားကိုစိတ်မချလို့ လိုက်လာတာလား၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“အံ့မယ်... သူ့ကိုများ”

“နင့်ယောက်ျားက မိုက်တယ်၊ ကြည့်ပါလား ဘောလုံးသမားရုပ်မျိုးဟ”

နဒီ လှည့်ကြည့်တော့ ကိုတောက်က မျက်နှာရှူတင်းတင်းနှင့် ဟိုဘက်လှည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

စိုးကြီးတို့ သူရတို့ကို သူဘယ်တော့မှ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မဆက်ဆံပါ။ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် တစ်ချက်လောက်သာ ပြုံးပြဲ နှုတ်ဆက်တတ်သည်။

ဒီယောက်ျားက အခုမှယူတာ ဘာမှမကြာသေး။ ဒီသူငယ်ချင်းတွေက နဒီပေါင်းလာတာ အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက။

သူ့ထက်တောင် တရင်းတနှီး ပြောရဲဆိုရဲသေးတာအမှန်။

ကိုတောက် ကြည့်မရဘူးဆိုလည်း မတတ်နိုင်။

“ငါတို့ (Xebec) မီးဘက်ကို ကျတော့ နင်တစ်ခါမှ စောစောရောက်မလာပါလား နဒီ၊ အခု နင့်ယောက်ျားနဲ့ ကျတော့ အိပ်ရေးမပျက်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟေ့ကောင်...အားမိန်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“နဒီကို ကိုတောက်အတင်းနှိုးလို့ လမ်းလျှောက်ဖြစ်တာပါ၊ ငါက ဒီလောက်ကြီး ကျန်းမာရေးလိုက်စားစရာမလိုဘူး၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပြီးသား”

“ဒေါင်မြည်မြည်တယ်ဆိုတာ ခေါင်းခေါက်ရင်ပြောတာလား”

“စိုးကြီးနော်...နင်”

“ဟေ့ကောင် စကားကို လိုရင်းမပြောဘူး၊ နဒီ နင်စောစောလာခဲ့ဦး၊ ပါတိတ်ပြပွဲအတွက် ဆေးဆိုးရမယ့်ဟာတွေရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ ငါတို့မရဘူး”

“အောင်မာ... အပျင်းထူပြီး နဒီပဲ ဖိခိုင်းနေတယ်၊ မရဘူးနင်တို့ပါ ဆေးဝိုင်းဆိုးရမယ်”

“ငါက ဖယောင်းသွင်းပေးပြီးပြီလေ”

သူတို့သည် ပြခန်းအပြင်ဘက်မှာဆို ကလေးတွေလိုပင်အလုပ်ကို တွက်ကပ်တွက်ချက်ကြတာ။

Fine Art နှင့် ကျောင်းဆင်းခဲ့သော နဒီကို သူတို့ကခိုင်းဖို့၊ အကူညီတောင်းဖို့ပဲ စဉ်းစားနေကြတာ။

“နဒီ... နင့်လူကြီးကိုခေါ်လေ၊ ဆိုင်တစ်ခုခုထိုင်ရအောင်”

“မထိုင်တော့ဘူး သူရ၊ ငါတို့စားပြီးပြီ၊ ပြန်တော့မှာ ကားမပါဘူးဟ၊

လမ်းလျှောက်ရမှာ”

“နဒီက လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ ဗိုက်လေးသွားရင်မလျှောက်ချင်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ငါတို့လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“နေပါစေဟယ်...နီးနီးလေးပဲ”

နဒီတို့အိမ်က မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှာမို့ ကန်တော်ကြီးကရိတ်နှင့် အမြဲနီးစပ်နေပါသည်။

နဒီလှိုင်းပြာက သူတို့နှင့် မြန်မြန်စကားဖြတ်ရသည်။ တော်ကြာ ရပ်စောင့်နေရသည့် လင်တော်မောင်က စိတ် မရှည်မှာစိုးရသည် မဟုတ်လား။

“နဲ့လယ်မှတွေ့မယ်နော်...တ့တာ”

လက်ကလေးလှုပ်ရမ်းကာ တ့တာလုပ်ပြီးတာနှင့် နဒီက ကိုတောက်ထံ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ပြီးပြီလား”

“ဟင်”

“ပြောစရာတွေ ကုန်ပြီလားလို့ပါ”

“အို... ကုန်တော့ဘယ်ကုန်ပါ့မလဲ”

“ဒါဆို အိမ်ထိခေါ်လာခဲ့လေ”

“ကိုတောက်နော်”

သူမက တောက်ပကို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်သည်။

ယောက်ျားလေးတွေနှင့် စကားပြောဆိုနေပြီဆိုရင် ကိုတောက်
မျက်နှာက စူပုပ်တင်းမာနေတတ်သည်။

ဒါဟာ သူမကို ချစ်တာလို့ဖြင့် မထင်ပါ။

သဝန်တိုတယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ကိုယ်သူချစ်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“နောက်ရက် လမ်းလျှောက်ရင် ကားယူလာကွာ”

“ဟ... လမ်းလျှောက်ချင်လို့ပါဆိုမှ နဒီရာ”

“အပြန်ကျရင် နေပူပြီ၊ မောပြီ”

“နေကမပူပါဘူးကွာ၊ နွေးရုံလေးပါ၊ သူများတွေ နေပူဆာတောင်လို့
နေကြတာ မတွေ့ဘူးလား”

“မသိဘူး...နဒီကတော့ နေပူမိရင် ခေါင်းကိုက်တာပဲသိတယ်”

နေရောင်ကိုကြောက်သူနှင့် နေတောက်ပဆိုသော လူတစ်ယောက်
ဟာ တစ်နေရာမှာ ဆုံစည်းမိကြသည်။ ဖူးစာ ဆုံကြသည်။

နေတောက်ပနှင့် ခင်နဒီလှိုင်းပြာတို့သည် ယခင်က တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
မြင်ဖူးကြတာပင်မဟုတ်။ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ရှင်သန်ကြီးပြင်း
လာရင်း လွန်ခဲ့သောနှစ်ရဲ့ ဆောင်းတွင်းတစ်ခုမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့
ခုံရခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။